

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 537

NGHE RỒI VẪN KHÔNG HIỂU THÌ KHÔNG CÓ ĐƯỢC THỌ DỤNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 30/05/2021.

Phật pháp là phải thực hành. Từ trong thực hành ta mới có sự thể hội, cảm nhận và thọ dụng. Nếu chúng ta chỉ nghe mà không thực hành, nếu chúng ta không thực tiễn vào cuộc sống, không thực tiễn trong đời nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta không cảm nhận được sự thọ dụng. Khi cảm nhận được sự thọ dụng thì chúng ta càng có niềm tin mạnh mẽ.

Hòa thượng nói: *“Chư Phật Như Lai đối với tất cả chúng sanh là Đại Từ Đại Bi. Các Ngài xuất phát từ tâm Thanh Tịnh, tâm Chân thành, tâm Bình Đẳng mà lưu xuất ra. Đó là “Vô Duyên Đại Từ” đối với tất cả chúng sanh”*.

Chúng sanh *“ái duyên từ bi”*, lưu xuất ra từ nơi tình chấp. Chúng ta làm việc gì đó đều phân biệt và có dụng tâm khác nhau với các đối tượng khác nhau như: Người thân của ta, thân bằng quyến thuộc của ta...

Chúng ta uống một cốc nước và cảm thấy ngọt. Người không uống thì không cảm nhận được vị ngọt đó. Giống như người bước vào cảnh giới của Phật thì mới cảm nhận được tâm của Phật. Thầy ngồi suốt một giờ đồng hồ để cùng mọi người học tập một cách nghiêm túc, thậm chí có lúc quên cả uống nước. Trước khi vào học, Thầy đã lay Phật khoảng nửa tiếng, tâm tự nhiên đã lắng xuống. Cảnh giới này gọi là được Phật gia trì, được Tam Bảo gia trì. Nếu chúng ta cầm một cuốn sách để đọc một mình thì sẽ bắt đầu ngã lưng, duỗi chân.

Mảng từ trường của Phật Bồ Tát ở một tầng không gian khác. Mọi lúc mọi nơi, trong mọi cảnh duyên, khi tâm của chúng ta quay lại được với tâm Thanh Tịnh, tâm Chân thành, tâm Bình Đẳng thì tự nhiên chúng ta hòa nhập được với mảng từ trường cùng tần số với Phật Bồ Tát. Ngay tức khắc, chúng ta cảm nhận được sự gia hộ của Phật. Rất nhiều người có được cảm thụ này.

Hòa thượng nói: *“Tâm chúng ta có thể một niệm tâm Thanh Tịnh, tâm Từ Bi, tâm Bình Đẳng thì có thể cảm ứng tương thông với chư Phật Như Lai”*.

Nhưng tâm của chúng ta thường xuyên thay đổi, lúc thì thanh tịnh, lúc thì phiền não. Chúng ta phiền não, phân biệt chấp trước, khởi tâm mong cầu đều là vọng tưởng. Nhiều người cũng thấy Phật Bồ Tát nhưng đó là ma cảnh bởi vì tâm của họ bao chao, mong cầu. Có người nói họ nhìn thấy Phật, Thầy hỏi họ: *“Từ ngày nhìn thấy cảnh Phật, tâm của anh có thanh tịnh không?”*. Họ nghe câu hỏi thì giật mình tỉnh giấc. Tâm chúng ta vẫn còn tập khí, vọng tưởng thì không tương thông với Phật.

Người chân thật tu hành cho dù nhìn thấy cảnh giới Phật nhưng vẫn kiểm soát tâm của mình, tự phản tỉnh xem mình có xa lìa danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần hay không. Họ nhìn thấy cảnh giới Phật nhưng họ không khoe khoang, không nói ra, bởi vì nếu nói ra là đã dính mắc vào danh vọng, thích được khen ngợi.

Chúng ta có tâm Thanh Tịnh, tâm Từ Bi, tâm Bình Đẳng thì có thể cảm ứng tương thông, có sự gia trì của Phật Bồ Tát. Đây không phải là may mắn mà là một sự cảm ứng đạo giao, tương tận, rõ ràng. Chúng ta làm một việc gì đó mà trong tâm mình hoàn toàn không có một chút ý niệm tự tư tự lợi thì chúng ta hòa nhập được với tần số của Phật, tiếp nhận được sự gia bị của Phật.

Có người nói: *“May là nhờ phước của Thầy nên con rất khỏe!”*. Thầy trả lời: *“Tôi sắp chết đây, làm gì có phước ở đâu!”*. Một đạo tràng tu tập tinh tấn thì người người phải hoan hỷ, gia đình hạnh phúc, con cái ngoan hiền. Chúng ta còn bị vợ đánh, chồng đánh, con hư không nghe lời thì phải xem lại sự tu tập của bản thân.

Hòa thượng nói: *“Các vị phải nên biết, Phật lực gia trì có một sức mạnh to lớn, không thể nghĩ bàn! Pháp sư trước khi giảng Kinh đều lay Phật, niệm Phật cầu gia bị. Lúc niệm Phật thì tâm thu nhiếp lại, trở nên thanh tịnh. Người có tâm Thanh Tịnh, Bình Đẳng thì mới nhận được sự gia trì của Phật.”* Hòa thượng giảng bất cứ một bài nào, dù đó là *“Kinh Hoa Nghiêm”*, trong bất kỳ một đĩa giảng nào của Ngài cũng có đạo lý tu hành, chứ không phải chúng ta phải nghe toàn tập thì mới thấy đạo lý tu hành.

Nếu người giảng không có tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Từ Bi thì họ cũng nói được nhưng đó là thể trí biện thông, không phải là lưu xuất ra từ tâm Chân Thành. Người giảng có tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Từ Bi. Người nghe cũng nhiếp tâm, giữ tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Từ Bi thì nghe giảng mới giác ngộ. Hòa thượng nói: *“Nếu chúng ta không giữ tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Từ Bi thì nghe Kinh cũng không hiểu. Nếu bạn không tin thì bạn thử xem!”*.

Người nói và người nghe muốn có được lợi lạc thì phải quay về tâm Chân Thành, tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Từ Bi. Nếu hoàn cảnh cả người nói và người nghe đều bao chao, loạn động, vọng tưởng thì cả hai bên không những không được lợi, mà thậm chí còn sanh phiền não. Mình nói người khác nặng nghiệp nhưng chính mình nặng nghiệp mà mình không nhận ra.

Một người phát tâm đi niệm Phật trợ duyên cho người ta. Người ta được trợ niệm 3 ngày mà vẫn không chết, người đi niệm Phật đó nói: *“Người này nghiệp nặng! Niệm Phật 3 ngày rồi mà vẫn chưa chết!”*. Thật ra chính

người nói ra câu này mới là người nặng nghiệp. Thầy từng cùng mọi người tham gia trợ duyên niệm Phật một tháng. Đó là khoảng thời gian rất tốt để mọi người cùng giữ chánh niệm.

Hòa thượng nói: **“Tổ Ấn Quang Lão pháp sư đã nói một câu rất ý nghĩa: “Một phần thành kính thì được một phần lợi ích. Mười phần thành kính thì được mười phần lợi ích”. Tâm họ không thành kính thì họ nghe không hiểu”**. Tâm thành kính, tâm thanh tịnh càng cao thì ta hiểu càng sâu. Tâm ta hời hợt thì ta hiểu một cách hời hợt.

Phật pháp chân chính thì phải lưu xuất từ tâm Chân Thành, tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Từ Bi. Nếu họ không xuất phát từ những tâm này mà xuất phát từ tâm tự tư tự lợi, nói được thời pháp này có bao nhiêu người nghe, có bao nhiêu người cúng dường, có bao nhiêu người phát tâm thì đó là buôn bán ngay trên pháp tòa, buôn bán ngay trên đạo tràng.

Thầy Thái Lễ Húc nói: Ngày nay, Thầy giáo đi giảng để có tiền lương. Học trò đi học để có bằng cấp, học vị. Sau khi hai bên đều nhận được điều mình mong muốn thì xong việc, không có tình nghĩa, đạo nghĩa Thầy trò.

Thời xa xưa, khi Đức Phật trong thân phận là Thái tử Cầu Pháp, Ngài sẵn sàng xả bỏ tất cả, xả bỏ cả thân thể, vợ con, châu báu để được nghe giảng thuyết diệu pháp. Đế Thích vô cùng cảm kích trước tâm cầu pháp chân thành và khẩn thiết của Phật.

Nhiều lần Thầy đi chia sẻ Phật pháp ở miền Tây, đạo tràng nơi đó bày trí trang nghiêm. Trước khi Thầy lên pháp hội, họ long trọng tổ chức nghi lễ, người đi trước bung lư hương, người đi sau bung hoa. Trong tâm Thầy không muốn họ tổ chức quá long trọng như vậy. Trước khi Thầy giảng, người trưởng tràng yêu cầu mọi người tắt điện thoại nhưng trong lúc Thầy giảng có ít nhất 3 lần chuông điện thoại reo. Người nói thì không dùng sóng tâm mà dùng tâm ý thích của mình. Người nghe thì tâm bao chao, tham sân si, ngạo mạn còn nguyên.

Tâm Thanh Tịnh thì mới có thể tiếp nhận, nghe mới có thể hiểu được. Nghe như thế nào để hiểu? Trong tâm phải Bình Đẳng, Thanh Tịnh, Từ Bi thì mới cảm ứng tương thông với chư Phật Bồ Tát, mới có cảm ứng đạo giao. Buổi sáng Thầy thức dậy, bật đèn đọc sách mà có lúc đọc không hiểu. Nếu đọc đoạn đó chưa hiểu thì Thầy đọc tiếp đoạn dưới, đọc thêm 1 lần, 2 lần, nhưng Thầy không khẩn trương. Đến khi vào thời khóa học cùng mọi người, khi vào đề, mở rộng tâm lượng thì Thầy mới hiểu được lời Hòa thượng. Có lúc Thầy nhận ra trước đó Thầy đã hiểu sai ý của Hòa thượng.

Thầy khuyên mọi người mỗi ngày dành cho mình ít nhất một giờ thanh tịnh, từ 5h đến 6h sáng, hoàn toàn giữ tâm thanh tịnh để học tập. Sau 1000 ngày thì chúng ta có 1000 giờ thanh tịnh. Một kiếp người sẽ có 30.000 giờ Thanh Tịnh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!